

Ivan Šaško
pomoćni biskup zagrebački

Uvod i homilija

Svetište Majke Božje Bistričke
 četvrtak, 4. kolovoza 2016.
 (Bazilika)

Ivan Šaško, pomoćni biskup zagrebački

UVOD

u euharistijsko slavlje četvrtka XVIII. tj. kr. god.
u Hrvatskome nacionalnom svetištu Majke Božje

Bistričke
Četvrtak, 4. kolovoza 2016. u 11 sati

*

Prečasni gospodine rektore svetišta, mons. Zlatko,
draga braćo svećenici, dragi hodočasnici,
braćo i sestre!

Na hodočašće se upućujemo iz netaruga
poticaja, iz potrebe o kojoj pjevamo Majci
Božjoj - da umozni nam, živiti u
gorljivom u svim dobrim, da smo
snage u izgubivostima ratiti se,
dopustiti da nas Bog provede i vodi.

Danas smo došli sa svojim životima,
noseći sve trenutke, ljude i raspoloženja, ali
odmaknuti od svake dašnice. Na tome smo
putu pozvani odgovoriti na Isusovo pitaj:
"Što vi kažete tko sam ja?"

Nalazeći se ovdje dajemo svoj odgovor
ili smo barem otkrili svoj vezu za Boga
i sigurnost da je pred Majkom Marijom, u
ovome slavlju možemo naći odgovor na sva
naša bitna pitaj.

Hodočašće je čin vjere, ispovijed koja
dopire dalje od riječi; ispovijed koju izražavamo
u zajedništvu Crkve ponavljajući s apostolom
Petrom: "Ti si Krist, Sin Boga živoga!"

- Ponovno smo zagledali u Marijin lik koji čujemo u reči, do ponovnog sumeta s riječi, nosimo ga kao živi spomen; i, dok odgovaramo na pitanje tko je za nas, tko je nama Isus, upidno pitamo Bistričkog Majku tko smo mi, što nam ima reći o našem životima. on

- Osim pogleda, naših ruku i pjesme, u Marijine ruke i zagovor stavljamo zahvale, svoje načine i načine onih koji su se preporučili u naše molitve, moliti Gospodina da nas čuje.

□ ↓ Na početku slavlja molimo oproštenje grijeha i čistocu srca, da bismo bili dostojni plionici euharistijske radosti.

- Ovdje pregovaraju spicanja, bude se made, donose važne životne odluke, zastaju u šutnji koja će kasnije donijeti plodove; obični dani i poslovi dohiraju novu mješdnost, obnavljaju se odnosi među ljudima, jačaju obecanja; ovdje ima mjesto za sunjilo i za suze, nepoznati postaju poznati, a daleki bliski.
② ① Bore milosrdni, budi nam milosrdan.

HOMILIJA

Liturgijska čitanja:

Jr 31, 31-34; Ps 51, 12-14. 18-19;

Mt 16, 13-23

- ① Slušati Božju riječ, slušati Ewangelje znači usuditi se čuti nešto novo, uvijek novo, pa i onda kada nam se čini da govori odlomak znanu napamet. Ewangelje progovara rasnim drukčije od onoga što redovito sumiramo u svakidašnjim sumirama i okolnostima.

A što je to novo u Ewangelju koji smo već toliko puta čuli? Mene je privuklo proturječje, nekoliko proturječja u odnosu na, odlike vremena i društva u kojemu živimo. U tim proturječjima Blazena Spenca izražava kao dragocijnost novoga svijeta. Predlažem svoje misli, da bismo otkrili Marijine odlike u Ewangelju koji izravno ne spominje Mariju. Pa ipak, ovo je Ewangelje duboko marijansko.

Pred ras
donosim

- ② Nakon što je čuo mišljenja i nepotpune odgovore drugih, Isus od Petra čuje potpuni odgovor: "Ti si Krist, sin Boga živoga." Taj je odgovor bremenit sadržajem, ali je i odlučivo za živote onih koji ga istinski prihvataju.

Isus učenike, zapravo pita: Koliko ste spremni uložiti, kako daleko ići?

Petar je osobito, ali i u ime drugih, odgovorom dao do znanja da je Isus za njega, sve - ulog bez ostatka:

„Isuse, u tebi su ispunjena sva moja očekivanja; u tebi prepoznajem Božja obeznanja.“ I Isus vidi dozrijevanje vjere svojih učenika, nakon naučavanja, poziva i poučavanja. Sada im može najaviti stvaranje nove zapadnice, Crkve, novoga Božjeg naroda.

(3) Slušajući Isusov odgovor Petru, slučajno koliko je on u suprotnosti, u proturječju s današnjim načinom razmišljanja.

O spećamo da današnje društvo nema oslonaca, nema - namjerno - stabilnih vojednosti, zbog čega se čini da se tako lako, u trenu, sve može razgraditi i dovesti u pitajne.

Primjećujemo da prevladava površnost, da nedostaju čvrsti temelji, korijeni i duboka povezanost.

Tom namjert, Isus se obraća Petru i proglašava ga stijelom na kojoj će sagraditi Crkvu. To su riječ koji združuju nebo i zemlju, to je sumet neodjeljivosti Booga i čovjeka. Isus govori da su Boog i čovjek neodvojivi. Tu stvarnost živimo u otajstvu Božjega utjelovljenja po Blazenoj Hjerici Mariji koja snagom Duha svetoga na svjet donosi Isusa. Duh zaciňuje Duh zaciňuje neizrečnu novost neodjeljivosti čovjeka i Booga, ne samo po stvaranju, nego po svakomu od nas koji smo pozvani u vjernost i nakon grijeha.

U euharistijskoj molitvi molimo da nas Duh sveti sabere u jedno. Kao Crkva smo jedno Tijelo u Kristu, Kristovo tijelo koje govori o pobjedi nad svrću.

Slika te nedjeljivosti naročito je vidljiva na Kalvariji. Sjetimo se kako su vojnici s Isusa skinuli odjeću, razdijelili ju; ali tuniku, njegovu kosu, njegovu paralu, jer nije imala savove, nego je bila otkana u jednoj komadu „otkana od vrha do dna“ (Iv 19, 23)

Nije li to predivna slika nedjeljivosti neba i zemlje, Boga i čovjeka? I svatko tko to pokušava dijeliti umišta se misao i postojanje. A ipak je jača slika toga jedinstva Bogorodica. Zato se čovjek, nakon grijeha, rado vraća k njoj, tražeći pogled koji vodi k iscjeljenju. U našem jeziku se tako lije po povetujici lije, iscjeljenje i požubac, čelov. I jedno i drugo vraća cjelovitost, bez koje život nema smisla. Duh Sveti je požubac Božji, čelov koji daje da živimo.

- ④ Brat i sestre, Isusove riječi Petru da je Stijena ne dokidaju ljudskost. Premda je građena na stijeni, premda je vodena Božjim Duhom, Crkva je pročišćena i posvećena ljudskoj slabosti. To je proturječje koji susrećemo u Kristu i u Crkvi. Upravo iskustvo slabosti oslobađa od oholosti, oslobađa ^{od} napasti da se udaljimo od Boga.

Prihvatanje malenosti otvara prostor milosrđa, kao nove epizode Kristova otajstva, jer mišta ne daje toliko mira u istinu našega života koliko milosrđe.

Spoznaj da je Isus Božji sin Petru nije pružila ljudska sposobnost - „tjelo i krv“ - nego dar milosti kojim je zahvaćeno srce. Razlikovanje između ljudskih planova [i poriznog prihvatanja] i Božjega otajstva dolazi od zahvalnosti i poriznog prihvatanja dara. To je važno u našem hodočašću: otkriti Božje darove, da bi se živjelo zahvalno.

5) Isus Petra zove Stijenom na kojoj će podići novi Hram - Hram svojega uskrsloga tijela. Time Isus otkriva čovjeka čovjeku. Danas postaje još jasnijim - u događajima koji govore neuhvatljivom grubošću i nasiljem - postaje jasnijim da se čovjek ne može razumijeti bez Krista, ni otajstvo ljubavi, ni otajstvo zla. ①

Isus nas svojim trpljenjem², rođenjem i uskrsnućem dovodi k onomu što istinu jesu; tu ponovno nalazimo sebe, svoj identitet i smisao. Riječ Petru je riječ nama - o čvrstosti u vjeri (usp. Lk 22,32). Taj je naglasak važan, jer Isus Crkvu ne oslanja na upegove naravne sposobnosti, na ljudska nastojanja koja u sebi traže sebinošt; on je u Petru pronašao život potrijetljen Bogom.

6) S druge strane, Crkvu, oslanjenu na vjeru krhkoja čovjeka - wata paklena neće nadvladati". Ta su wata oborena Kristovom žrtvom, Grad Božjega neprijatelja izgubio je moć Isusovom smrću.

Kada Isus umire zlo se smije i slavi pobjedom. Ali Isus, ljubavju koja prolazi kroz muku i smrt, prehida pobjednički smijeh zloja. Niti od ljudi kao Marija nije bio uvriježen u to otajstvo.

Braćo i sestre, društvo koji ne živi na duboko ukorijenjenoj istini o svijetu i čovjeku nalazi se u suprotnosti s Evanđeljem.

Ne čujemo li danas, ne osjećamo li u svim porazima života kako se promiče "društvo uspjeha"? Društvo u kojemu je važno biti vidjen, moćan, prodoran? Koje li razlike u odnosu na ljubav, jer ljubav u tome sviđahu nije uspjeha. Štoviše, tako upevrem, ljubav je neuspjeh.

Križ je - mjerenu društvenu uspješna - potpuni
neuspjeh. Samo gora u usporeu vidi pobjedu.

Dragi vjernici, koštavi je umiranj zemaljskoj
uspješnosti da bitno izvili novost ljubavi.

Davao Isus nudi cijeli svijet, moć i ugled,
a Isus umire svijetu, da bi objivio ljubav
i riješne obnoću, oživio svijet.

U kada Isus umire, davku ne ostaje ništa.
Njegov je svijet ugašen, izgubljena je njegova
snaga. Srž kršćanstva je u ljubavi koja
prihvata najveći neuspjeh. * ←

Zar upravo to ne smrcemo u Mariji? To i sami,
upravo odje moremo pokušati - odreći se sibičnosti,
predati Bogu svoji grijeh i dopustiti Bogu
da nas obnoči - odvzeti svijetu zlu i vratiti
ga svom životu...

Ustrujemo li se to ponuditi svijetu?
Ustrujemo li se sladima, umjesto o priidu
uspjeha, govoriti o otajstvu Kristova neuspjeha
koji donosi radost?

(7) Kada govori o ključima Kraljevstva nebeskoga,
Isus ponajprije misli na otključavanje radosti. Isus
želi da se otvaraju prostori neba, susreta Boga
i čovjeka. Zbog toga je prekoravao farizeje i pismo-
znauce, kada su na ljude tovarili nepodnošljive
terete propisa i zahtjeva u Bozje ime, zatvarajući
radost Bozje blizine. Uz to treba naglasiti da

Isus ostaje zahtjevan u istini, ali mu je
stalo do radosti svahoga od nas. To čini
milosrdje - ne prevlada zlo i grijeh, ali se
raduje ljudskoj sreći.

Zato Isus govori o opraštanju. Velika je poteškoća
u našoj uredotocenosti na nas same. A u opraštanju
se dojada pomak, ruši zapjeka ~~za~~ radosti - otvara
se zatvorenost u sibičnost, otvara se nebo.

* Društvo uspjeha ne treba opraštati milosrdje
"svrjet", u kavačiči - ne treba ljubav. A tada
ništa nema ljubla.

Samo u Crkvi, u zajednici koja je šira od mene i koja živi od Božjega dara, mogu slobodno reći ne "sebičnosti"; tu doživljavamo opraštanje i "prihvatečnost". Tu isporučujemo grijeh, jer želimo slobodu.

Sebičnost traži zemaljski uspjeh. To je neprijatelj kojemu grijehom dopuštamo da me taktire, da me slama i zatvara, da mi odvzima slobodu; a Crkva, utemeljena na Kristu raspetom i uskrsnom, na vjere ljudi koji pozivaju svoji slabost i cijeli život daruju Bogu, ta Crkva oslobađa i raduje, naročito u sakramentu pomirenja, svete ispovijedi.

Zna se u tome ne zrcali život naš Majke Marije: nesebičnost, opraštanje, samozatajnost i pouzdanje? Kao majka ziv milosrdce. Otpisano istinitost i potrebu za time u ozračju sebičnosti koji, bez Boga, i mi promičemo.

⑧ Zadužna potuzivnost današnjega Ewangelja nalazi se u Isusovoj zabrani apostolima da govore da je on Krist. Zajednica Crkve nije bezlična/masa/mnoštvo, slučajno okupljeno. Mi smo zajednica kristenili, preobrazili milosrdcu.

Danas se Crkva često izražava da se opravdava, da se brani, da ulazi u besplodne rasprave, a cilj je da u buci mnoštva riječi bude i ostane nečujna. I lako upadamo u tu zamku.

Mi jesmo pozvani, dati obrazložene nade koja je u namu. [kako piše Apostol] ali spjedočenju, riječju i djelima, živim navještajem; riposto razvodnjavanjem koje služi promicanju sebičnosti i zaku.

U trećem pismu nigdje ne susrećemo Mariju koja raspravlja. Ona u molitvi, u razgovoru s Anđelom i basom dolazi do onoga što treba činiti. Nalcom toga potiče, poziva, razmatra i moli. Koliko privlačnosti za naše živote... Marija koja razmatra, trjedoi, a ne raspravlja!

9) Braćo i sestre, mi smo djeca otajstva i svaka nas
euharistija mijenja - od ~~nas~~ sebičnosti u
darovanost i velikodušnost; od oholosti u
poniznu salvatnost.

Oštre riječi upućene Petru na kraju evanđelja
pokazuju svu jačinu suprotstavljenosti
sebičnosti i dara. Stijena koja postaje
pijerskom - Odlazi od mene, jer ti nisi
na pameti što je Božje!

U Marijinu smo u euharistiji, da me odemo
u život nepromjenjiv. Nemamo odbiti dar koji
je Bog danas u Mariji Bistnici pripravo za nas.

Znamo da, reumatizmi čovjeka ne pišu ovo što dolazi
od Duha Božjega, jer je to za uvela ludost - piše
sv. Pavao (1 Kor 2, 14), ali samo u Kristu razumjemo
tko sam i što je moj život koji se ne svodi na
nametnutu uspješnost, nego na život s Bogom -
na vječni život koji daje sukob mojih trajanja
i neuspjeha.

10) Prorok Jeremija prenosi Božji riječ obćaranja da će
Bog svoj Zakon upisati u ljudsko srce (usp. Jer 31, 33)
i da će oprostiti grijeh. To je navještaj ljubavi
i oposta. Prilom ljudi čisto srce, a to je srce
ne-sebičnosti i dara koji Bogu govori da naše
čežnje nisu podijeljene.

Polazeći od toga, bože vidimo što nas to privlači
Mariji Božjoj. Ovo svetište govori dnkičijim jezikom
i ozračenim od onoga u koje sva su svahodverno
usupeni. Marija se usuduje slušati Božju riječ
i sljediti njegovu volju.

Marija živi poturječje od zbunjenosti pred audelom
do boli pod knjez.

Ona je prije Petra odgovorila živom Bogu da
je sprema sve uložiti, da joj srce
nije podijeljeno.

Mañja govori povezanost neba i zemlje i čuva
predivnu sliku i mjehovitost majčinstva u kojemu
se obnavlja medjelivost Boga i čovjeka. Samo
pogled na Majku koja drži Djetete trebao bi biti
dovoljan da vidimo što je istinska mjehovitost,
u čemu danas griješimo zavećavajući otajstvo
života. Djetete u blagijemu navužju je zvani
hrvatskomu društvu da ne može tražiti uspjeh
bez postivanja života i bez ljubavi,

Mañja govori o ljepoti ljudske stvarnosti i
mjehovitosti odstojanstva tijela, ali o potrebi
da se život živi u cjelini, da ne zaboravi
eplov, po ljubavi neba.

Mañja otvara prostore miloboda i otkriva darove
koji potiču na hvalospjev.

Braćo i sestre, ovdje nam Isus sa svojom
Majkom objavljuje tko smo mi - kao ljudi
i kao Crkva. Hodajući je put od sebičnosti
do darovanosti. Dopustimo Bogu da nas
mijenja - da živimo slobodni i radostni,
jer ne živimo nišé mi,
nego Krist u nama.
(usp. Gal 2, 20)